106

hirmus ihhatser ja hõrahüüt: „Mis ja jõrwat? Ütle, mis sulle weel waja? Waiwalt tõbi iku ja mõrsja weel ülda: „Kuis mat kää, kui mull ei ole tšaporskit, lehti, ei helmi ninnä ieh ei naalah. Külä narjasilgi omma helme hõrra kaalah, ja ma olì nii uhkõ juurõ sõnsa mõrsia, ninna piä neist ilma olema, ja nagu nerwist nällä minemä!" „Nonoh, nonoh! Jooge rutku, näin närmahe, peelde perah waja ottah omma sulle tšaporski, lehe, ja helme ka walmi. Ruttu, rutku, waja rutku!"

Waene tütarlet läts ka närmappä kui muidu, ninna lõuge peelde perast ütlemalõ ilosa tšaporski, kinä lehe, imeli- ja helmi, ker kui tulõ nibena kirgelli, maõnest maa ütsi meistri käsi: perrä ei pia tetä. Ja pääl selgest nullast tšaporski, lehe, ninna helme hendäle rinde ja naala ja olì nüüd walmis-mõrsia, ninna pidi oma peijo perrä, jormast wällä minemä. Kui ta tõrõ tõlla onnu jai, — teiwä nats ieh affjat tõlla akna wallalõ, ninna taka tuloja hirmus nosilene ütel mõrsjale: „Nõh, nane nüüd omna kulla jalakene sija jala-rauva pääle, ja otsu tõlla, ninna ruttame minemä. Ega silma pilk om kallis!"

Waene lats naar üli kalakõhõ iuuõh, ja jalajalt umah jäänek, jumala nimme nimitah (jest unullõit ta ertohi) jalga jala-rauva pääle nõstma, — jääl naar kindone kirgma, ninna nein pond nülg umma jalu edesi, ent jee jatte macha, haina pääle. Kõik olli kadonu, torrõ tõlt ja kabõsõ, kabilasi ni kõik, kõik. Ja olli ütlinda, kõjõ selge nunalgõ naistusel. —

Ja arte nüüd torõ mano, üli iloparte ja imelikult ehitedu nägu mõrsi „näsi-neitsi," ja arte juurõ helme ja tiliga torrõ, kok temä edimäne tiis oll, hinnäst nibota (pikäst) pooli kaõndä, jääl wärti ette luõwä, ja jurnolet tehnoda, kia tedä wiel kaija ja hirmsa nosilasi nüüdsist päst. — Juurõ aja nui tu nii tark, tiligi ja heligi tema tšaporski ja helme, pernaane herästi ka unest üles ja hõigas: „Hõi, ker tak om!?" „Ma' olõ!" kostis tütrin, ja wõtt porgist pinu, läts tuhkkaura mano, puha tule ülest ja pond pilaraha palama. Nüüd wiel nänn pernaane mis sagamadsi rõiva ta nagu tütrel lõlik olli; mis sagamadsi ehte

107

tüll rinnah hõige, nii ek silma: pilisema naksi, timä ilo ja ehte pääle naijeh. Kasu esä ja kasu lõsar naruši ka esimõtt üles, ja kõik kolm imehtellisa üli sõeja, mis nongaandaja nüüd nii sõeja illos om, nii ek naa imertä- ja peräst ehinäh selmagi ei saa juust kuusta. Peräst küs- jewa kõik kolm nui üteste juust: „Ütlenoh, kost ka om- mõhtõli nii kalli ja ilosa ehte olt saanu, mõndsist wiet kiiki Maarja maa pääl ei olõ närmi?"

Tütarlats jutatse nüüd kõik, mis kolm ilusat noort herra sanna tulli: mink üt naist teha hendale naiser tahtsu, ja temä jälle mõrsja ehtit nõudnu, mis ka saanu; kui ta tõlla naanu astma, kirgnu nikas, ninna nabanu kõik, ja ta jäänü ütsinda. Muud midagi ta ei tiednat. —

Uma tütar ütel nüüd uhkõhõ: „Ja jah! Hommen ei lase ma sinno inäst sanna maalu, wõit ka mõel teta ja talli- ta, sis näet ka kerge jün ka om. Ka imä tšangutar tütre jutu perrä saese katsi naole pääd, ninna siitt tälle perrä, et ka nii piäs ka saama.

Hommongult tulli saene lats üks muidugi imne muid üles, nuhk tuhi ules, nukke torõ nuhtur, mõsk sarwa uhte onoma, lopust luisja, ja tagi kõik nii sagja, et päiwa kõik kõrte nuhar ja kõrrak pidi olema.

Kiel juurõ juõmaja aigu wiki peretütar ka kindä üles, sei pätu täär ninna lõnkõ sanna mano nongast nubama, nägu ta õdangu olli ütelnu. Nüüd naar ta nongast nu- dama, mis tälle nägi tulemises läts, nui ta mõnõ longa nanga sise olli lõnni. Ja pond uma päänese rahulikult nanga-nolo pääle, ninna naar norninal edesi, ormast norja õdangut ootõh, kuna kõige jugudse kalli ehte näitse tuurar. Nüüd wäsi reelseh ja laiselch läts pääwäkene nülg otsa end nongast er saa rahagi kaetur. Õdangule oot uhkõ rõimuline neijo õige aigsate ja nimlsid nosilasi, ker ka pia talliva, nui ilm ja tõrwerte hõnarõi läts.

Nüüd sama nägu reelsti, tull kolm neenikeist noort herä sanna- ka lõwst sise, kelle seast ütt neijole mano artõ ja kehkerte Kõndsõma naat: „Nõh, ma turvisene, nallikene, kor ja tahat mulle naaster tulla, hinnäst minoga itendäda?" Kergemeelelisemalt ja rõõmsalt kostis peretütär rutku: „Ojah, miller ei?! Ma jo tuo pääle olõ ülen nagunuki, et mehele minnä. Ent narhilla